

Sygn. akt II Ka 385/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r.

sprawy **K. Ł.**

obwinionego z art. 97 kw w zw. z § 19 pkt. 14 Rozporządzenia w sprawie warunków technicznych i art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 kwietnia 2017 r. sygn. akt II W 833/16

wyrok zmienia w ten sposób, że ustala iż obwiniony kierując samochodem marki V. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 48 km/h; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 z tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych.

Sygn. akt II Ka 385/17

UZASADNIENIE

K. Ł. obwiniony był o to, że w dniu 12.10.2016 roku o godz. 17.00 w miejscowości K., gm. W., pow. (...), na drodze publicznej kierując pojazdem m-ki V. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 51 km/h oraz w trakcie kontroli nie posiadał obowiązkowego wyposażenia pojazdu tj. gaśnicy,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z § 19 pkt 14 rozporządzenia ws. warunków technicznych i art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy w Siedlcach obwinionego K. Ł. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dn. 20.06.1997 roku prawo o ruchu drogowym w zb. z art. 97 kw w zw. z §11 ust. 1 pkt 14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia i za ten czyn na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 9§1 kw wymierzył karę grzywny w wysokości 300 zł oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty oraz kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od tego wyroku złożył obwiniony, który wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zarzutu z art. 92a kw oraz uniewinnienie go, ponieważ nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia, a wina dotycząca go nigdy nie została mu udowodniona. Z ostrożności procesowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i umorzenie postępowania. Z daleko posuniętej ostrożności kwestionował ustalenia sądu rejonowego, iż przekroczył prędkość jazdy o 50 km/h.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisu 5 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. poz. 281) przez oparcie postępowania na wskazaniach urządzenia, które ex legē nie może być wykorzystywane do dokonywania pomiarów prędkości;

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydania wyroku na założeniu całkowitej niezawodności urządzenia pomiarowego typu (...), gdy tymczasem przyjmuje się, iż pomiary dokonane ww. urządzeniem poza warunkami laboratoryjnymi obciążone są błędem wynoszącym +/- 3% wartości mierzonej dla prędkości powyżej 100km/h, w związku z czym dla wyniku pomiaru wartości 101 km/h kierowany przez obwinionego pojazd mógł jechać z prędkością pomiędzy 97,97 km/h a 104,03 km/h. Uwzględnienie błędu pomiarowego na korzyść obwinionego skutkować powinno przyjęciem

prędkości, z jaką poruszał się obwiniony jako 97 km/h,

- obrazę przepisu 34 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (kpw) poprzez przeprowadzenie postępowania bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu oraz zaniechanie dopuszczenia opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów wobec zgłaszanych wątpliwość obwinionego co do użyteczności urządzenia pomiarowego i faktycznej prędkości, z jaką poruszać się mógł kierowany przez niego pojazd, tym bardziej, że dokonany pomiar odbywał się w obecności innych urządzeń mających wpływ na poprawność dokonania pomiaru w uzasadnieniu wyroku zupełnie pominięta została kwestia poprawności działania urządzenia pomiarowego I. w rozpatrywanej sprawie obwinionego, pomimo że poprawność pracy tego urządzenia była wielokrotnie kwestionowana.

W związku z powyższym skarżący wniósł o dopuszczenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości, który ustali, z jaką prędkością poruszał się kierowany przez obwinionego pojazd, czy na pomiar miały wpływ, a jeśli tak to jaki urządzenia zainstalowane w pojeździe patrolu, jaki był błąd pomiaru prędkości oraz czy w związku ze złożonymi, wyjaśnieniami pomiar mógł nie dotyczyć pojazdu obwinionego. Powyższe jest o tyle istotne, że w przypadku ustalenia iż obwiniony nie przekroczył prędkości o ponad 50 km/h brak było podstawy w tym przypadku podstawy do zatrzymania prawa jazdy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja tylko w niewielkim zakresie zasługuje na uwzględnienie, a mianowicie w części, w której wnosiła o dokonanie niewielkiej jedynie korekty prędkości z jaką poruszał się obwiniony.

Zdecydowana większość zarzutów zawartych w apelacji dotyczy zastrzeżeń i uwag jej autora do urządzenia, którym dokonano pomiaru prędkości pojazdu, którym kierował K. Ł.. W ocenie bowiem obwinionego przyrząd radarowy (...), którym dokonano przedmiotowego pomiaru nie spełnia wymagań przywołanego w apelacji Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r., w szczególności w zakresie wskazania pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Okoliczność ta – według skarżącego – obowiązała Sąd I instancji, do wywołania opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości. Do tych zarzutów Sąd Okręgowy nie będzie się odnosił w szerszym zakresie (przy braku stosownego wniosku strony o sporządzenie i doręczenie odpisu uzasadnienia wyroku), a wskaże jedynie te argumenty, którymi kierował się dokonując stosownej zmiany wyroku Sądu I instancji. Zaznaczyć jedynie należy, że przytoczone w

uzasadnieniu apelacji orzeczenia sądów dotyczyły innego, niż w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego, albowiem obejmowały sytuacje, w których zaistniały pewne okoliczności obligujące sąd do zakwestionowania pomiarów wykonanych przez urządzenie radarowe (...). Tymczasem w przedmiotowej sprawie okoliczności takie nie zaistniały, a w końcowym fragmencie uzasadnienia apelacji jej autor przedstawia jedynie teoretyczne czynniki, które mogłyby zafałszować wynik pomiarów. Skoro w trakcie postępowania nie zostało wykazane, że takie okoliczności faktycznie miały miejsce, a zebrane dowody wskazywały, że przedmiotowy pomiar wykonany został zgodnie z wymogami (Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 17 lutego 2014r. instrukcja obsługi urządzenia (...)), to nic nie uzasadniało wywołania opinii biegłego, czy też kwestionowania wyniku pomiaru.

Zgodzić się natomiast należy z zarzutem, iż sama prędkość z jaką poruszał się obwiniony ustalona została wbrew treści § 21 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którymi powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawności wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Stosownie do treści tego przepisu wartość błędów granicznych dopuszczalnych przyrządów podczas badań i sprawdzeń poza laboratorium wynoszą +/- 3 procent wartości mierzonej dla prędkości powyżej 100 km/h. Prędkość z jaką poruszał się obwiniony zmierzona została na 101 km/h, co przy uwzględnieniu wskazanej wyżej granicy błędu pozwala rzeczywistą prędkość ustalić w przedziale 98-104 km/h. W sytuacji gdy nie można rozstrzygnąć niedających się usunąć wątpliwości należy przyjąć wersję najbardziej korzystną dla obwinionego czyli, że poruszał się on z prędkością 98 km/h. Takiej też zmiany zaskarżonego wyroku dokonał Sąd Okręgowy. Zaznaczyć należy, iż takiej samej treści orzeczenia – przy analogicznym stanie faktycznym – zapadły już w sądach powszechnych m.in. Sąd Okręgowy w Gliwicach, wyrok z 2 czerwca 2015 r., sygn. VI Ka 320/15.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437§1 kpk w zw. z art. 109§2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie o opłacie oraz kosztach postępowania uzasadniają art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz art. 636§1 kpk w zw. z art. 119 kpw.